

Հովհաննես Թումանյան

Հին օրհնություն

Կանաչ, վիթխարի ընկուզենու տակ,
Իրենց հասակի կարգով, ծալպատակ,
Միասին բազմած,
Մի շրջան կազմած,

Քե՛ք էին անում
Եվ ուրախանում
Մեր հրսկա պապերն ու մեր հայրերը՝
Գյուղի տերերը:

Մենք, առույգ ու ժիր գեղջուկ մանուկներ,

Երեք դասընկեր,
Նըրանց առաջին գլխաբաց կանգնած,
Ձեռքներըս խոնարհ սըրտներիս դրրած,
Չի՛լ, ուժեղ ձայնով նըրանց ըսպասում—
Տաղ էինք ասում:

Երբ զըվարթաձայն մեր երգը լռեց,
Մըռայլ թամադեն բեխերն ոլորեց,
Նըրա հետ վերցրին լիք բաժակները

Բոլոր մեծերը

Ու մեզ օրհնեցին. — «Ապրե՛ք, երեխե՛ք,

Բայց մեզ պես չապրեք...»

Ժամանակ անցավ, նրանք էլ անցան,

Զըվարթ երգերըս վըշտալի դարձան.

Ու ես հիշեցի մեր օրը լալիս,

Թե մեզ օրհնելիս

Ինչու ասացին. «Ապրե՛ք, երեխե՛ք,

Բայց մեզ պես չապրեք...»

Խաղաղությո՛ւն ձեզ, մեր անբա՛խտ պապեր,

Ձեզ տանջող ցավը մե՛զ էլ է պատել:

Այժմ, տրխություն թե քեֆի ժամին,

Մենք էլ՝ օրհնելիս մեր գավակներին՝

Ձեր խոսքն ենք ասում. — «Ապրե՛ք, երեխե՛ք,

Բայց մեզ պես չապրեք...»

1887